שהיא ראשי מיבות מניין וסגי בוה: ומשקין אם הסוטום. בודקין אם ראוי׳ לשמות: ומפרקין אם המנעל מע"ג אימום כו'. לאו לרכי רבים הוא אלא סיומא דמוספתא שלים ריסוף מיכות מיין ופני כוח. ומשקין מש שמומים בותקן מם לוחי בשמונו המנוקן זה שמומים של הייני דמוחר לפרק המנעל מע"ג הדפום שאין זה מעשה אומן אבל אסור להחירו שלירי דמוחר לפרק המנעל מע"ג הדפום שאין זה מעשה אומן אבל אסור להחירו שלירו ואסור במועד: חשם חניעים במועד: ופריך לא ככר ליינו באדר. ברימן במתכי ולמה לריך מו לציין המועד: ושישו לאון הראשון ולריך ציין אחר: לא ככר מעיין אם הקברום וואלין אף על הכלאים במועד: ואין המפחין. של הכלאים היו ניכרין כולן בע"ו באדר: מניין. רמו לציין הקברום מקרא: עומאה קוראה וכרו. כלומר עושים מיתנים על הטוחאה כדי שיהיה תרגיש ופורש:

א) (מו"ק פ"א הל"ב) (מוספתא שם פ"ב) ועי' בבלי מו"ק יד ב, ב) נ"א האימוס, ג) צ"ל אוחו, ד) מו"ק ב א, המימוס, גם כיינ סומת, דו מייק כ ה,

ס) עיין מוס' מייק ו. דייה ואכלאים

(נגליון השיש), זו שם ו א, זו ירוש'

מוטה פייט הלכה א ומוייק פייא הלכה

ב ופייה ממעשר שני הלייא, או מוייק

ה א, טו מוספתא פייא, זו עייש ו א,

ט מוספי פייא, זו מוייק ה ב,

מ מוספי פייא, נו מוייק ה ב, מ) (מו"ה ו ב). כ) ומו"ה ו:ז. פ) לת. ע) גיטין לו ב [ירו׳ פאה פרק ה הל״א] יבמות פט ב, כ) סנהדרין יב א, 3) אבון, ה) ירושלמי שביעית פ"ו הל"ד ונדרים ין) יושנוני שביע מיש הל"ב, פ"ו הל"ח וסנהדרין פ"א הל"ב, ר) סנהדרין יב א, ש) שסיג ב, ס) ס"א הדל דלת. ל) פילה פ"ה מ"ל.

עין משפם נר מצוה

א מיי׳ פ״ן מיו״ט הלי״ל יב ופי"ג מסנהדרין הלכה ה: ב מיי פרק ח מערכין הל"א:

יא ג מיי׳ פרק ח מטומאת מת הלכה ט: יב ד מיי׳ פרק ב מכלאים הלי״ו: יג ה מיי פרק ה מטומאת מת הלכה ט: יד ו מיי שם הלי"א:

שו ז מיי׳ פרק ב מכלאים הלט"ו: שו ח מיי׳ פרק כד מסנהדרין הל"ו טוש"ע חו"מ סי׳ ב סעיף א :כהג״ה

יו ט מיי׳ פרק ד מקידוש החודש הלכה טו:

יח י מיי שם הל"ח:

נוסחת הבבלי

(א) ועורפין עגלה ערופה ושורפין את הפרה: (ב) לא סגי ליונו באדר: (ג) ר' יעקב בריה דבת יעקב בשם ר' נחוני' דברת הודן ר' יוסי אמרי לה בשם ר' יעקב ברי דרב אחא בשם דר׳ נחונים דברת הודן ר״ח ור׳ עזיה דרי נחונים דבכת הדכן נ"יח ודי עזיה בר" דרב נחונים דברת הדכן וטמח כו": (ד) למקום טהרה (15ל טהורים) ליון: (ד) ר" איסטי בר שונים: (1) היו עוקרין ומשליכין כו": (1) את כל השדה כולה: (ח) מן הכלאים התקינו שיהו משליכין כוי: (ש) ר' נתן בר' ילחק ב"א משמע ליה: (י) הוא ניחא בשביעית במולאי : 'טביעית כו'

ציון ירושלים

מפרקין את המנעל מע"ג המים. עי' פי' המשנה להרמנ"ס יבש"ק גרים מעל גבי האימום.

הנהות הנר"א

[א] ה"ג מתקנין את הדרכים תמן תניען משקין בית השלחין וכו'. והיא בריש מו"ק ומהדר הכא לפרושי מתני' דהתם משום ב' דברים דקשיא להו מהכא להתם: [ב] מת היה נתון: [ג] ל"ג תני אין מעברין וכרי: [ד] ה"ג היא מולאי שביעים היא באר שני שבוע וה"פ דלעולם מעברין דלא איכפת להם מה שנארך איסור חדש דבלח"ה אינה ראויה עדיין לאכול:

תורה אור השלם ו. וָהַצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנָּגַע בָּגַדִיוּ

יְהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּע יְהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּע וְעַל שְּׁפָם יַעְעֶה וְטְמֵא טְמֵא ויקרא יג מה :קרא: ַ:ְּוֶן אָנֶּ 2. וְעָבְרוּ הָעבְרִים בָּאָרֶץ וְרְאָה עֶצֶם אָדָם וּבְנָה אֶצְלוּ צִיּוּן עַד קָבְרוּ אתוֹ הַמְּקַבְּרִים אֶל גִּיא הֲמוֹן 3. וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבוֹא לִשְׁלֹשֶׁת הַיְּמִים כַּעֲצֵת הַשְּׂרִים וְהַוְּקַנִּים יְחֲרֵם כָּל רְכוּשׁוֹ וְהוּא יִבְּדֵל מִקְהַל הַגּוֹלָה: עוראי ח 4. שַׁמוֹר אֵת חֹדֵשׁ הָאַבִיב וְעִשִּׁיתַ פָסַח לַיִּיְ אֱלֹהֶיךְ מִּמִּצְרִיִם לְיִלְה: הוֹצִיאֲךְ יִיְ אֱלֹהֶיךְ מִמִּצְרִים לְיִלְה: הוֹצִיאֲךְ יִיְ אֱלֹהֶיךְ מִמִּנְצַרִים לְיִלְה:

ועברו העוברים וגו'. בנבואת יחוקאל כתיב שלעתיד יעשו ישראל ליונים על עלמות הפגרים המושלכיו ישבורים יהנוטנים והפגרים יהנוטננים ופשטיה דקרא הציון הוא שיטלו אומו משם ויקברנו בגיא המון גוג מ"מ רמז הוא שבא הכתוב להזהיר לפיני שיחן צוג מי מינות במישה ליון שיפרישו מפני הטומאה: עלם. קדריש כולא קרא: על העלמום. אש"פ שנמעכל הבשר דאכמי מטמא באהל ואיירי בשיש בהן רובע הקב אע"פ שאינן לא רוב בנין ולא רוב מנין: על השדרה ועל הגלגולם. אע"פ שאינן אלא עלם אחד: ע"ג אבן קבועה. על הקבר לאפוקי אבן הממגלגל דהכי משמע לישנא דקרא ובנה שהוא מחובר בבנין: אף היא הולכת. ומתגלגלת למקום אמרו שהטומאה היא שם ומטהרים טמא ומטמאין טהרות שלא כדין: **למקום טהרה**. מדלא כתיב ובנה עליו ליון משמע שאפילו על מקום טהרה שאללו מליינין דאל"כ אינו מרגיש עד שיבוא על שאללו מליינין דחנ"כ חינו מרגים עד שיבום על היון וכבר נטמאו הטהרוח לכך מרחיקין מקלח כשיבום על השיון וכבר נטמאו הטהרוח לכך מרחיקין מקלח הזיך לשם: מאאן לליון. שעושון סימון: ה"ג חני מאא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. שהרי לרין מאא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. מצא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. שהרי צריך להרמק הציון מן הטומאה כל שהוא לפרפיטית בסתוך וכשהטומאה מתח האבן הרי כל האבן מעמא במלב: ב"ג אי אומר מת קמצוץ והיה נחון חתחים במנו"ת. וה"ם מת קמצוץ והיה נחון חתחים הצל כדרכו ולא היה מחזיק מקומו ומקבר שלא כדרכו ולא היה מחזיק מקומו פי' שותר מן האבן האה ואפילו האבן קטן: קמצוץ. פי' צולנן דף פ"ו: היו שקים. אבנים מצויינות כילד צולנן דף פ"ו: היו שקים. אבנים מצויינות רביות ביניהן: עליהן שהור. שאני אומר מפני הטומאה שביניהו ציינו עליהו: אם היה חורש המנומאה שביניהו ציינו עליהו: אם היה חורש הטומאה שביניהן ליינו עליהן: אם היה חורש בינחיים. המקום שבין שני האבנים היה חרוש: הרי הן כיחידות וביניהן טהור. דמסתמא לא היה שם טומאה שאין חורשין מקום הטמא: ה"ג ותחתיהן טמא: שמא נחעכל הגשר. נמלא מטמא טהרות שלא כדין: ולא נמצא מטמא טהרום למפרע. כל זמו שלא נמעכל והוא לא ידע ויעבור עליו ומפחיד ותיו: מוטב שימקלקלו כו לשעה. עד שיתעכל: ואל יחקלקלו בו לעולם. דכשיעשו ליון יסברו לעולם שעדיין הטומאה שם וישרפו עליו קדשים שיעברו עליו בשוגג או בלילה:

הלכה ב מתני משרכו עוכרי עכירה. מפרש בגמרא: גמ' שהיו מניסי שדופיהן. דכשוטלין הכלאים מאליו היה מתוכש:

סתם אדר שני תניין: [א]מתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועושין כל צרכי הרבים: אלו ^{6) א}הן צרכי הרבים דנין דיני ממונות ודיני נפשות דיני מכות ^בופודין ערכין וחרמים והקדישות ומשקין את הסומה (א) ושורפין את הפרה ועורפין עגלה ערופה ורוצעין עבד עברי ומשהרין את המצורע ומפרקין את המנעל מעל גבי המים? ואין יום מות המולים המנין משקין בית השלחין מחזירים "אותן תמן" תניגן משקין בית השלחין "נוציינין על הקברות (ב'לא כבר ציינו מאדר ותיפתר שירד שמף של © גשמים ושמפו: ויוצאין אף על הכלאים לא º כבר יצאו מאדר תיפתר שירד שמף של יס גשמים ושמפו: ויוצאין ישהיתה השנה אפילה ואין הצמחין נכרים מניין" לציון (ג'ר' ברכיה ר' יעקב בר בת יעקב בשם ר' חונייא דברת חוורין ר' יוסה אמרי לה ר' יעקב בר אחא, בשם ר' חונייא דברת חוורין ר' חזקי' ר' עוזיאל בריה דרב חונייא דבית חוורן בשם ר' רי עוזיאל בריה דרב חונייא דבית חוורן בשם רי
חונייא דבית חוורן יוםמא ממא יקרא כדי[®] שתהא
הטומאה קוראה לך בפיה ואומרת לך פרוש רי
אילא בשם ר' שמואל בר נחמן יועברו העוברים
בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון עצם מיכן
"שמציינין על העצמות אדם מיכן שמציינין על
השרבה והגלגולת ובנה מיכן שמציינין על גבי
העובר מיכן שמציינין על גבי אבן קבועה אם אומר את ע"ג אבן תלושה אף היא הולכת ומממא במקום אחר אצלו (ד)למקום מהרה ציון מיכן לציון ומצאי יאבן אחת מצויינת אע"פ שאין מקיימין כן המאהיל עליה ממא אני אומר מת (ב)מצויין והיה נתון תחתיה היו שתים המאהיל עליהן מהור וביניהן ממא אם היה חורש בינתיים הרי הן כיחידיות ביניהן מהור וסביבותיהן (מהור) ממא תני^ס אין מציינין על הבשר שמא נתעכל הבשר ^(ה)ר' יוסמא בר שונם בעא קומי ר' מנא ולא נמצא מממא מהרות למפרע א"ל מומב⁶ שיתקלקלו בו לשעה ואל יתקלקלו בו לעולם: הלכה ב מתני' א"ר יהודה" בראשונה היו

עוקרין ומשליכין לפניהן משרבו עוברי עבירה (י) היו משליכין לדרכים התקינו שיהו מפקירין (י) את כל השדה: גבו' אמר רבי יהודה כו': תני אמר ר' יהודה י בראשונה היו

עוברי עבירה שנח היי נמועין מרוע כנחים והיי שמחין שתי שמחות אחת שמנכשין שדותיהן ועוד שמשליכין לפני בהמתן התקינו שיהיו משליכין בדרכים ולא לפני בהמתו תעדיין היו שמחין שמחה אחת שמנכשין שדותיהן התקינו שמחה אחת שמנכשין שדותיהן התקינו שיהיו מפקירין את כל השדה והפקר ב"ד הפקר ככתיב וכל אשר לא יצא לשלשת הימים יחרם תקלין חדתין הראשון הוא: ה"ג ספון סגנינן. והיא בריש מ"ק ומהדר הכא לפרושי מסני? דהחם משום ב' דברים דקשיא להו מהכא להחם: ומפרקיון המנעל כוי.

ריבב"ן משנה ב נראשונה היו עוקרין. הכלאים

ומשליכין לפני בהמתן משרבו עוברי עבירה שלא היו נמנעין לזרוע כלאים

דקשים להו מהכא להחם: ומפרקין המנעל כו".
בדיני חוה"ת חשיב לה בתוספתא דלפרק המנעל
מע"ב הדפום שאינו לריך אותן שרי משא"ב להחזר
הדלרך אותן אסור: ולא כבר ציינו באדר. כדתו
במתני דהכא ותליינין כו" ולמה לריך מו לליין
במתני דהכא ותליינין כו" ולמה לריך מו לליין
מפלה. שנה מאוחרת. כלומר שאיחרו הורעים לנמוח
אפלה. שנה מאוחרת. כלומר שאיחרו הורעים לנמוח
ולא היו ניכרים עוד בע"ד: באדר: מנין לליון.
היכא רמיזא בקרא: קוראה לו פרוש. כלומר עושים
ולא היו ניכרים עוד בע"ד: באדר: מנין לליון.
היכא רמיזא בקרא: קוראה לו פרוש.
ביינשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
שיעשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
שיעשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
אלא לההירי ולנוד שיהא עושה איון שיפרו מן הטומאה:
על העלמום. אמש"ב שמעעל הבשר מית מעומא באהל
על העלמום. אמש"ב של על בעל השדרה בו". אש"ב שאים על המנחום. חמיים שנחעכה הכשר חיית חערות החה אי אית בהו רובע הקב: על השדרה כו'. אעיים שאינן אלא עלם א': ע"ג אצן קבועה. על הקבר דהםי משמע לישנא דקרא ובנה שיהא מחובר כבנין לאפוקי אבן המנגלגל וכדמפרש ואזיל: **במקום אחר.** אשר היו המנגלגל וכדמפרש ואזיל: במקום אחר. אשר חבר המתגלגל ובדמפרש ואויל: במקום אחר. אשר מתתגלגל לשם יאתרו ששם היא הטומאה ויטמאו טהרות מתגלגל לשם יאתרו ששם היא הטומאה ויטמאו טהרות של הדין: אצלו למקום טהרה. מדלא כחיד ובנה טקרו אלה מדעת ששביון ע"ג מקום טהרה שאלל הספיד שליא להפסיד שלה מסברות שאם היה בליון ע"ג מקום טהרה שאלל היה מכרון של הסברות מתרים עד שבא פתאום על הליון ויטמאו הטהרות על הליון מדעו אוין מדין הליון מדעו למומאה: אע"פ על הליון מק שאין מקיימין כן. שהרי לריך להתמיק הליון מן שהומאה או שה שהוא להיך להתן מעטתא דפרישים והליל מקיימין כן אלא לריך לתקן מטעתא דפרישים והל"ל מקיימין כן אלא לריך לתקן מטעתא דפרישים והל"ל מתיימין כן אלא לריך לתקן מטעתא דפרישים והל"ל מתיימין כן אלא לריך לתקן מטעתא הפרישים וחל"ל מתיימין מהאלהיל עליה טמאל, היו שנים. אבים תומדה מתיימי המאהריל עליה טמאל, היו שנים. אבים תומדה בירים ביניהו: המאסיל עליים עשור. שלים אומר וריים ביניהו: המאסיל עליים עשור. שלים אומר וריים ביניהו: המאסיל עליים עשור. שלים אומר וריים ביניהו: המאסיל עליים עשור. שלים אלי אומר